

РЕШЕНИЕ

№ 21612

гр. София, 29.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 24.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8695** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на М. Д. Д., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. С., срещу Заповед № РД-02-33-148 / 13. 08. 2024 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон, тъй като не е извършила посоченото дисциплинарно нарушение. Излага съображения за нарушения на административно-производствените правила, както и че се касае за изолиран случай, като впоследствие е подадена съответната декларация. Сочи липсата на вредни последици, както и липсата на други наказания. Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед. Претендира разноските по делото.

Ответникът – министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Представя писмени бележки. Претендира юриконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори между страните, че жалбоподателката М. Д. Д. заема длъжността държавен експерт в отдел „Контрол на обществените поръчки и нередности“ към

Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие“ в Министерството на регионалното развитие и благоустройството.

Със заповед № РД-02-14-848 / 10. 06. 2024 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството е наредено извършването на планова проверка за срочно подаване на декларации за имущество и интереси по чл. 49 от Закона за противодействие на корупцията от служителите в министерството.

С доклад рег. № ИН-Д-23 / 27. 06. 2024 г. на работната група, назначена с горепосочената заповед, е посочено, че единственият служител, който не е подал декларацията е М. Д..

С писмо изх. № 91-К-138 / 04. 07. 2024 г. са изискани писмени обяснения от държавния служител, като такива са представени на 08. 07. 2024 г.

С писмо изх. № 91-К-138/2/ от 07. 08. 2024 г. е поканен държавния служител да бъде изслушан от дисциплинарнонаказващия орган, като това е станало на 08.08. 2024г.

Със Заповед № РД-02-33-148 / 13. 08. 2024 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, на М. Д. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Заповедта е връчена на 14. 08. 2024 г.

С жалба от 27. 08. 2024 г. е оспорена горепосочената заповед по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – министъра на регионалното развитие и благоустройството, който се явява органа по назначаването на служителите в министерството, в съответствие с чл. 92, ал. 1 от ЗДСл.

Съдът счита, че е спазен срока за налагане дисциплинарно наказание по чл. 94, ал. 1 от ЗДС, тъй като достатъчно данни за откриване на нарушението са станали известни на органа по назначаването с доклад рег. № ИН-Д-23 / 27. 06. 2024 г., а до налагането на дисциплинарно наказание със Заповед № РД-02-33-148 / 13. 08. 2024 г. не са минали повече от два месеца.

Също така, съдът счита, че при издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

В конкретния случай дисциплинарно наказващ орган, е изслушал държавния служител и е приел писмените му обяснения.

В оспорената заповед е посочено, че вследствие на извършена проверка е установено, че от страна на М. Д. Д. не е подадена в срок до 15. 05. 2024 г. ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 49, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията. Неподаването на декларация, е квалифицирано като нарушение на служебни задължения, посочени в чл. 29 от ЗДС, поради което е наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

Видно от писмените обяснения от жалбоподателката, същата не оспорва, че не е подадена такава декларация в законоустановения срок до 15. 05. 2024 г., но твърди, че това е станало поради пропуск и забравяне от нейна страна, както и че впоследствие е подадена такава декларация, като няма промяна в имущественото ѝ състояние.

При тези данни, съдът намира, че е спазен и материалния закон.

Съгласно чл. 29 от ЗДСл, при встъпването си в длъжност и всяка година до 15 май държавният служител е длъжен да подава пред органа по назначаването декларация за имущество и интереси по чл. 49 от Закона за противодействие на корупцията. Служител, който е лице, заемащо висша публична длъжност, подава декларация за имущество и интереси само по реда на Закона за противодействие на корупцията.

В конкретния случай е безспорно, че Д. не е подала такава декларация за 2003 г. и е налице нарушение на задължение предвидено по закон, поради което правилно същото е квалифицирано като дисциплинарно нарушение.

В същото време, държавният служител е наказан с най-лекото дисциплинарно наказание, поради което е без правно значение, дали има други наказания или същият си изпълнява съвестно служебните задължения, за което са представени формуляри за оценка на изпълнението на длъжността.

Неотносими към спора са и твърденията в жалбата, че няма промяна в имущественото състояние на лицето и не са налице вредни последици от неподаването в срок на декларацията, тъй като както беше посочено по-горе, изискването за подаване на такава декларация е предвидено по закон, поради което всяко закъснение представлява нарушение на закона.

Неоснователни са и доводите, че неподаването на декларация се дължи на пропуск, тъй като това не е извинение и освен това е видно, че от страна на Инспектората на министерството е извършено напомняне на служителите за това им задължение.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в изискуемата от закона писмена форма, при надлежно изложени мотиви, пълно описание на дисциплинарните нарушения и обоснован извод за съставомерност на описаните деяния, обуславящи ангажирането на дисциплинарната отговорност на служителката Д., като съобразно тежестта на извършеното нарушение правилно е наложено най-лекото дисциплинарно наказание – забележка.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, да заплати на ответника направените разноски, каквото искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е своевременно направено, като същото следва да е в размер определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лв. поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Д., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № РД-02-33-148 / 13. 08. 2024 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“.

ОСЪЖДА М. Д. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерството на регионалното

развитие и благоустройството, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/
лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съобразно чл. 124, ал. 1 от ЗДСл.

СЪДИЯ: